

мѣни отъ величествената зора и въ това огнѣно море не можеше вече да се различи, дѣ се свѣршваха вълнитѣ и дѣ се почваше небето; и въздухътъ, и водата еднакво бѣха напоени съ свѣтлина, която гаснѣше постепенно. А океанътъ шумѣше, шумѣше величествено, но спокойно — като че шепнѣше вечерна молитва.

II.

Мръкна се. Пасажеритѣ почнаха да напушчатъ кувертата. На парахода се забѣлѣваше необикновено движение. Слѣдъ такова прѣкрасно залѣзване на слънцето, нощта не винаги бива спокойна; непрѣкъснато свирѣха свиркитѣ и мотроситѣ дърпаха вѣжетата. Послѣднитѣ червени отражения угаснаха въ морето и въ сѣщото врѣме надъ водата се спусна мъгла. Звѣздитѣ заблѣсѣха на небето и изчезнаха. Мъглата се сгъсти и покри небето, а даже и парахода. Виждаха се само трѣбитѣ и срѣдната мачта; моряцитѣ приличаха на сѣнки. Не се мина единъ часъ, и всичко се скри въ сивата мъгла, даже фенерътъ закаченъ най-горѣ, даже искритѣ, които изхвърчаха изъ трѣбата.

Люшкането съвсѣмъ се прѣкрати. Нѣмаше ни най-малко вълнение. Изглеждаше като че ли мъглата затисна морето съ своята тежестъ. Настана тъмна, безмълвна нощъ. И ето изведнажъ въ тишината се зачуха чудновати звукове, сѣщо като дишането на нѣкакъвъ великанъ. Понѣкога се струваше, като че нѣкой викаше въ тъмнината. Послѣ се зачу цѣлъ хоръ отдалечени гласове, жални, като че плачещи. Тия звукове бързо се приближаваха къмъ парахода. То бѣха звуковетѣ на приближаващата се буря.

Шумътъ все по-вече и повече се усилваше и ставаше по-ясенъ. Капитанътъ, въ мушама и съ качулка на глава, зае своето мѣсто. Всичкитѣ пасажери изчезнаха отъ кувертата. Лаврентий и Марися сѣщо така се спуснаха въ каютата ¹⁾. Тука царуваше пълна тишина. Свѣтлината на лампата, закачена на низкия таванъ, слабо освѣтяваше стаичката и прѣселницитѣ, които седѣха на леглата си. Леглата бѣха малки и тѣсни, отдѣлени съ прѣградки, и общата каюта приличаше на единъ голѣмъ зимникъ.

Въздухътъ бѣше напоенъ съ миризма на смола, вѣжа и влага. Хората се разболѣваха

често тука отъ лошия и разваленъ въздухъ. Лаврентий съ дѣщеря си бѣ пжтувалъ само четире дена на парахода, а между туй Марися никакъ не приличаше на по-прѣжната здрава и червена Марися, а бѣше ослабнала и поблѣднѣла. Старецътъ сѣщо бѣше пожълтѣлъ като восъкъ. Цѣлата каюта бѣше натѣпкана съ нѣщата на прѣселницитѣ. Постелки, облѣкло, храна, разни тенекени сѣдове въ безредие бѣха разхвърлени на купове по пода, дѣто седѣха и прѣселницитѣ, — почти сѣ нѣмци. Едни дѣвчеха тютюнъ, други пушеха лули, и облаци димъ се дигаха къмъ тавана и въ дълги ивици излизаха навънъ. Опитнитѣ хора знаеха, че приближава буря. Дѣца плачеха въ кѣтоветѣ, а обикновениятъ говоръ утихна; мъглата възбуди у всичкитѣ тѣга и страхъ. Само Лаврентий и Марися не забѣлѣзваха нищо. Старецътъ дѣвчеше хлѣбъ, а момичето заплиташе коситѣ си за прѣзъ нощта. Но все пакъ общото мълчание, прѣкъсвано само отъ дѣтскитѣ плачъ, и се показва необикновено.

— „Защо ли нѣмцитѣ тѣй жално седятъ днесъ; празникъ ли иматъ, какво?“

Изведнажъ цѣлниятъ параходъ потрепера; тенекенитѣ сѣдове издрѣнкаха, пламъкътъ на лампата затрепера и заблѣстѣ по-силно. Нѣкои уплашено питаха:

— „Е, що е това? Що?“ Но никой не отговаряше. Параходътъ на ново се разтърси, но тоя пжтъ по-силно. Носътъ се подигна и пакъ се спусна силно и въ сѣщото врѣме една вълна силно удари прозорцитѣ отъ едната страна.

— Буря се почна! — прошепна Марися съ задавенъ гласъ.

Около парахода се зачу шумъ, както когато нахлуе вихрушка въ гора; раздаде се такъвъ вой, като че ли цѣло стадо вълци завѣ. Вѣтърътъ удари единъ пжтъ, втори пжтъ, обърна парахода на една страна, послѣ го завъртѣ въ кржгъ, подигна го и го хвърли въ хаоса. Параходътъ заскърца; тенекенитѣ сѣдове, вързопитѣ съ вещитѣ на пасажеритѣ се мѣтаха отъ една страна на друга. Нѣколко души паднаха; въ въздуха захвърча пухъ изъ възглицитѣ, лампенитѣ стѣкла печално задрѣнчаха.

Раздаде се шумъ, трѣсъкъ, плѣскане на водата, която се разливаше по кувертата, женски викъ и дѣтски плачъ; и срѣдъ тоя все

¹⁾ Спалнитѣ стаички въ парахода се казватъ *каюти*.